

Риёзус солиҳийн / Риёзус солиҳийн / 42-ҳадис

وَعَنْ أَبِي سَعِيدٍ وَأَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا يُصِيبُ الْمُسْلِمَ مِنْ نَصَبٍ وَلَا وَصَبٍ وَلَا هَمٍ وَلَا أَذًى وَلَا حَرَنٍ وَلَا غَمٍ حَتَّى الشَّكَوْةُ يُشَاكُهَا إِلَّا كَفَرَ اللَّهُ بِهَا مِنْ حَطَابَيَاهُ» مُتَّقِّ عَلَيْهِ [خ 5641، م 2573].

و «الْوَصَبُ»: الْمَرَضُ.

Абу Саид ва Абу Хурайра розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Мусулмонга бирор ҳорғинликми, беморликми, ташвишми, қайғуми, озорми, ғамми етса, ҳатто тикан кирса ҳам, албатта Аллоҳ булар туфайли унинг хатоларини ўчиради», дедилар».

Муттафақун алайҳ.

Манба: hadis.islom.uz

